

[Erhard Jakobsen.]

det er ikke mere valutaforbrug end meget andet — men det er bare udtryk for, at folk har nogle penge. Hvis ikke vi tager disse 5 mia kr. ud af de penge, folk har, vil valutaforbruget blive endnu større, ikke 5 mia kr. større, men endnu større, end det er nu, og det kan vi ikke bære. Så enkelt er det i og for sig.

Dér nytter det ikke noget, at man snakker om kapitalisme og arbejdsfrie indtægter. Jeg hørte om dette med de arbejdsfrie indtægter, at det er altså bl. a. parcelhusenes stigning. Det er jo noget vrøvl. Der kommer ingen indtægt frem, fordi en mand år for år ser, at hans ejendomsskyldværdi stiger og dermed hans lejeværdi af egen bolig. Det er dog først den dag, manden sælger huset, og da kun hvis han sælger for ikke at købe et nyt. For sælger han for at købe et nyt, går det jo lige op. Der er ikke nogen indtægt, og derfor kan man ikke tale om arbejdsfri indtægt. Og så er det jo igen ikke de rige. Der er mindst 1 million mennesker her i landet, der sidder på en fast ejendom af en eller anden art, af større eller mindre værdi. Derfor må man ikke stille det sådan op, at det var lighed, at når lønmodtagerne på den ene side giver afkald på et eller andet, skal parcelhusejerne på den anden side også gøre noget. Ja men det er jo de samme mennesker. Det er ikke mindst lønmodtagerne, der er parcelhusejere, og det vil sige, hvis man skal ramme dem på en anden måde, så rammer man bare 2 gange i dette tilfælde. Heldigvis er alt det fjollerier gledet ud af forliget. Der var meget snak om det, inden forliget skulle indgås. Men det er væk nu, og det hørte jeg til min store glæde også hr. Ømann konstatere, og det var jeg glad og stolt over at høre. Det tog jeg som en erkendelse af, at det er lykkedes at komme igennem med et forlig, der er blevet meget, meget bedre, end man havde lov til at håbe på, da de første basuner lød. Jeg tør ikke bestride, at venstre kan have noget ret i, at vi skulle måske gøre mere endnu, men så må venstre ikke samtidig fortælle befolkningen, at man kunne gøre endnu mere og tage endnu hårdere fat, men sådan at befolkningen ikke mærkede det så meget. Den går ikke. Det er det eneste, man ikke må sige. Ellers er venstres holdning selvfølgelig lige så respekabel som ethvert andet partis holdning. At

venstre ikke mener at ville følge rådene fra erhvervsorganisationer, det tjener jo kun venstre til ære. Det er jo det, vi gang på gang bebrejder hinanden, at vi ikke følger vores egen mening, men følger meninger, som andre kommer med. Men det eneste, venstre ikke må gøre, er at fortælle: vi vil gøre meget mere, og så vil befolkningen slippe meget billigere. Den går ikke.

(Kort bemærkning).

Knud Jespersen (DKP):

Det er jo umuligt, som hr. Erhard Jakobsen har konstateret, at tage alting op. Jeg tænker på denne karakteristik, at enhver idiot kunne se, at de konservative gik med, fordi de så, det var fornuftigt. Jeg går ud fra, at det var en selvkritisk vurdering fra hr. Erhard Jakobsens side. Men når det er sagt, vil jeg bare sige, at man kan jo godt føre Polen ind i debatten. Nu er det ikke polske forhold, vi diskuterer, men man bør erindre sig, at i Polen havde man prisstop i 10 år, og de prisforhøjelser, som man foreslog, blev trukket tilbage, ganske vist under demonstrative krav. For en ordens skyld skal jeg gøre opmærksom på, jeg er ikke tilhænger af pris- eller afgiftsforhøjelser hverken i Polen, fællesmarkedet eller Danmark.

Litten Hansen (VS):

Hr. Erhard Jakobsen har som sædvanlig patent på at vide, hvad folk tænker og forventer. Alle de her ansvarlige politikere, som vi har herinde i folketinget, og hvoraf en del nu har indgået et forlig. Det er da også rigtigt, at det er lykkedes at bilde mange folk ind, at Danmark er i økonomisk uføre, og at der må hestekure til for at gøre noget ved det. Men det er trods alt ikke alle, der har accepteret, at den eneste løsning er ensidigt at udhule reallønnen for de almindelige lønarbejdere. Grunden til, at jeg gik herop, var den snak om reallønsnedgang. Der bliver stillet forskellige regnestykker op, og de er ikke alle sammen lige gode, men når ministeren siger, at der er plads til lønfremgang, at der er plads til reallønsfremgang, taler han mod bedre vidende. Han modsiger oven i købet sig selv, for han fortsatte nemlig med at sige, at det da var rigtigt, at indgrebet berører befolkningens hverdag, og at løsningen ligger i det daglige liv. Som jeg sagde i mit første indlæg, skulle